

RESSÒ DE LA PARAULA

El sagrament de la vida ordinària (II)

Diem que Déu ens fa senyals a través d'allò quotidià. Algú podria dir que «ens fa l'ullet», com aquell que busca cridar

la nostra atenció «mig amagat», jugant a ser descobert. El cas és que quan la vida ordinària, des de Jesucrist, esdevé per a nosaltres sagrament de la seva presència, res del que vivim no és mut, res no és anodí, sense color o significat. Més aviat al contrari, tot, fins allò més insignificant conté «una picada d'ullet de Déu», una insinuació, una comunicació, una paraula... Més encara, una crida, fins i tot una vocació. Una crida nova o una concreció de la mateixa i fonamental vocació.

No fa molt estàvem preocupats per la sequera i les possibles restriccions d'aigua. Cada dia obríem la dutxa i disposàvem de l'aigua necessària. Però la mirada de l'Esperit sobre la realitat despertava no pocs interrogants: faltant aigua en els nostres camps, amenaçats per restriccions, tinc dret a aquests litres d'aigua? quines sensacions desperta el contacte amb ella?

L'aigua és un do preciós de Déu, segons el relat del Gènesi, necessària perquè la terra esdevingui un jardí i doni fruits i aliment... Perquè aquesta aigua arribi des de la seva font fins a la meua dutxa, quants quilòmetres recorreguts, quantes mans treballadores han aplicat el seu enginy, quants controls, lleis i normes han fet possible que puguem gaudir-ne...! La nova creació restaura la lluentor i el

sentit de totes les coses... La mirada de sant Francesc descobria que l'aigua «era preciosa en el seu candor, útil, casta i humil»...

Déu es fa present en aquesta aigua concreta.

Encara que des de l'Encarnació sabem que la seva presència és capaç de «suportar» al costat realitats de mal i de pecat. L'aigua que arriba fins a la nostra llar també ha patit, potser, un mal tracte, un abús o un ús inadequat, algú, possiblement la va utilitzar en benefici exclusivament propi, oblidant el bé comú, algú l'ha malgastada...

Així que el Déu, present en les coses ordinàries, també es deixa tocar per la foscor i la brutícia del pecat. Quin ull serà capaç de discernir la bellesa de la seva presència? Quin cor se'n farà ressò for-

mulant una lloança sincera? Quina consciència es veurà interpellada per a actuar a favor d'una restauració d'allò creat, posant en evidència la petjada de l'Esperit que hi perviu?

En un dia calorós i abrusador, com sovint anem vivint, un got d'aigua és un immens regal. Jesús va dir que «tothom qui doni un got d'aigua fresca a aquests petits només perquè és deixeble meu, us asseguro que no quedarà sense recompensa» (Mt 10,42). Déu és encara més palès en el got d'aigua, pel fet de ser ofert al més humil dels deixebles de Jesús... És en el moment d'oferir-lo quan l'aigua recupera «l'esplendor de la seva bellesa», com diria el sant d'Assís.

Un altre capítol és l'estímul cap a l'acció que la trobada amb el Déu de les coses ordinàries desencadena. Les coses ordinàries, com l'aigua, són aquí, al nostre abast, i la seva existència depèn en gran mesura de les nostres accions lliures. Sovint hem somiat, per diversos motius, anar construint un món per a Déu. Només aquest món serà el millor per a l'home.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Marxo de casa

Un jove, a punt de casar-se, en un dels darrers sopars que feia amb els pares i germans a la llar familiar, els va llegir un escrit. En transcripció l'inici. «El proper divendres encetaré una nova etapa de la meua vida i no voldria fer-ho sense dir-vos algunes coses que porto molt endins. Des de menut m'heu ensenyat i transmès uns valors que m'han fet el que soc. Cada dia he vist en vosaltres l'exemple del que heu predicat i em sento orgullós que hagi estat així perquè penso que valors com la generositat, l'agraïment, el lliurament, la constància, l'afecte, l'altruisme, la sinceritat... en resum, l'amor tan relacionat en nosaltres amb la fe, són difícils de trobar actualment.

Jo he seguit un procés de maduració llarg i amb molts alts i baixos que també heu patit, sempre al meu costat. No trobo un moment important de la meua vida sense la vostra presència. Marxo de casa però sé que seguirà sent casa meua. Mai m'ha faltat res i sempre heu estat a prop quan us he necessitat, tot i que de vegades m'he resistit una mica a la vostra ajuda. La família ha de ser el més important. Ara començarem la nostra amb la Gemma. Us estimo i vull compartir amb vosaltres tots els esdeveniments que vinguin, els bons i els dolents [...].»

Poc podien esperar aquestes paraules els pares que havien viscut els «alts i baixos» del fill «que de vegades m'he resistit a la vostra ajuda». La sembra en la seva vida havia començat «des de menut», en realitat molt abans, perquè fou fill de l'amor. S'ha sentit acompanyat, «sempre heu estat a prop», els pares li han dedicat temps, li han transmès valors i els té com a «exemple del que heu predicat», com a testimonis i referents. L'han ajudat a formular un propòsit: «La família ha de ser el més important» i en ells ha trobat «en resum,

l'amor tan relacionat en nosaltres amb la fe». Déu a prop. A més, ha après a ser agraït amb els que l'han ajudat a ser. Per això en dona gràcies. «Honra el pare i la mare... així tindràs llarga vida i seràs feliç» (Dt 5,16).

Aquests pares esdevingueren referència exemplar. És una llàstima que la pèrdua, quasi totalment, de la força de l'exemple i del testimoni de la pròpia vida com a valor fonamental en l'educació i també en l'educació dels fills, faci que molts pares no se'n sentin referents, amb les repercussions que això comporta.

Sempre som a temps, però, per refer el camí.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

El sacramento de la vida ordinaria (II)

Decimos que Dios nos hace señas a través de lo cotidiano. Alguien podría decir que «nos hace guiños», como aquel que busca llamar nuestra atención «medio escondido», jugando a ser descubierto. El caso es que cuando la vida ordinaria, desde Jesucristo, llega a ser para nosotros sacramento de su presencia, nada de lo que vivimos está mudo, nada es anodino, sin color o significado. Más bien al contrario, todo, hasta lo más insignificante contiene «un guiño de Dios», una insinuación, una comunicación, una palabra... Más todavía, una llamada, incluso una vocación. Una llamada nueva o una concreción de la misma y fundamental vocación.

No hace mucho estábamos preocupados por la sequía y las posibles restricciones de agua. Cada día abríamos la ducha y disponíamos del agua necesaria. Pero la mirada del Espíritu sobre la realidad despertaba no pocos interrogantes: faltando agua en nuestros campos, amenazados por restricciones, ¿tengo derecho a estos litros de agua? ¿qué sensaciones despierta el contacto con ella? El agua es un don precioso de Dios, según el relato del Génesis, necesaria para que la tierra se convierta en jardín y dé frutos y alimento... Para que esta agua llegue desde su fuente hasta mi ducha, ¡cuántos kilómetros recorridos, cuántas manos trabajadoras han aplicado su ingenio, cuántos controles, leyes y normas han hecho posible que podamos disfrutar de ella...! La nueva creación restaura el brillo y el sentido de todas las cosas... La mirada de san Francisco descubriría que el agua «era preciosa en su candor, útil, casta y humilde»...

Dios se hace presente en esta agua concreta.

Aunque desde la Encarnación sabemos que su presencia es capaz de «soportar» al lado realidades de mal y de pecado. El agua que llega hasta nuestro hogar también ha sufrido, quizá, un mal trato, un abuso o un uso inadecuado, alguien, posiblemente la utilizó en beneficio exclusivamente propio, olvidando el bien común, alguien la ha malgastado...

Así que el Dios, presente en las cosas ordinarias, también se deja tocar por la oscuridad y la suciedad del pecado. ¿Qué ojo será capaz de discernir la belleza de su presencia? ¿Qué corazón se hará eco de ella formulando una alabanza sincera? ¿Qué conciencia se verá interpelada para actuar en favor de una restauración de lo creado, poniendo en evidencia la huella del Espíritu que pervive en ello?

En un día caluroso y abrasador, como frecuentemente vamos viviendo, un vaso de agua es un inmenso regalo. Jesús dijo que «cualquiera que dé, aunque solo sea un vaso de agua fresca, al más humilde de mis discípulos por ser mi discípulo, os aseguro que no quedará sin recompensa» (Mt 10,42). Dios es todavía más patente en el vaso de agua, por el hecho de ser ofrecido al más humilde de los discípulos de Jesús... Es en el momento de ofrecerlo cuando el agua recupera «el esplendor de su belleza», como diría el santo de Asís.

Otro capítulo es el estímulo hacia la acción que el encuentro con el Dios de las cosas ordinarias desencadena. Las cosas ordinarias, como el agua, están ahí, a nuestro alcance, y su existencia depende en gran medida de nuestras acciones libres. Muchas veces hemos soñado, por diversos motivos, ir construyendo un mundo para Dios. Solo ese mundo será el mejor para el hombre.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

«En una diòcesi és fonamental que tots els membres romanguin en comunió eclesial»

Aquest missatge l'adreçà el nunci apostòlic a l'Estat espanyol i Andorra, Bernardito Auza, durant l'homilia que va pronunciar aquest diumenge 26 de maig, al migdia, a la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç, amb motiu del l'acte central del nostre doble aniversari. El motiu de la festa ha estat els 500 anys de l'erecció de l'església parroquial, des de fa 20 anys Catedral de Sant Llorenç. Ha comptat amb la presència del nunci apostòlic, Bernardito Auza, que presidí l'Eucaristia a la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat. I com a concelebrants, juntament amb el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, hi hagué l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella; el bisbe de Terrassa, Salvador Cristau i l'abat de Montserrat, el P. Manel Gasch. Del consistori municipal van assistir-hi regidors, juntament amb l'alcaldeessa Lourdes Borrell, al capdavant, així com Carles Armengol, director general d'Afers Religiosos del govern català.

En les seves paraules finals, el bisbe Agustí Cortés va manifestar: «Que el Senyor que ens ha cridat i portat fins aquí, per fer de nosaltres el poble de Déu que camina com a diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, ens permeti créixer en fidelitat i autenticitat tot expressant davant dels ulls de tots el misteri que hem rebut i volem anunciar.»

La missa va concloure amb un missatge de vídeo gravat del papa Francesc, que ha agraït la feina del bisbe de Sant Feliu de Llobregat i ha demanat als feligresos que siguin «valents»: «Feu embolic, feu esvalot cristià; i si us equivoqueu, és millor equivocar-se per

fer que per no fer», ha afegit. Al final de la missa, es va descobrir una placa commemorativa a la Catedral de Sant Llorenç que en recorda l'efemèride.

Després de concloure la cerimònia, un miler de feligresos van celebrar un dinar popular a la plaça de la Vila, amb actuacions de l'Esbart de Sant Feliu de Llobregat.

Més enllà de la missa solemne i el posterior dinar popular d'aquest diumenge, entre les múltiples activitats programades per l'aniversari i repartides per tot el 2024 també hi ha previst un concert benèfic de l'Escolania de Montserrat a la Catedral de Sant Llorenç. El concert té un preu de 20 €, a benefici de l'organització social Càritas, i està previst per a les 20 hores del proper 21 de juny.

L'homilia que va pronunciar el nunci, Mons. Bernardito Auza, es pot consultar a:

www.bisbatsantfeliu.cat

Marca la «X» a favor de l'Església a la teva declaració de la renda

L'Església present en l'acompanyament del dol

El dimarts 21 de maig passat, a les vuit del vespre a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, hi ha haver la trobada de ministres no ordenats, autoritzats pel bisbe a fer la celebració de les exèquies.

Aquesta reunió, conduïda i coordinada pel vicari episcopal i rector de la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès, Mn. Xavier Aymerich, va reunir els prop de 20 homes i dones que, després de la seva respectiva formació, van rebre el permís del bisbe Agustí Cortés per celebrar exèquies a tanatoris i, en casos excepcionals, a les diferents parròquies per un període de dos anys.

Com que el permís caducava aquest mateix any, des del bisbat es va voler reunir els diferents ministres per renovar l'autorització i, al mateix temps, parlar, comentar, debatre i valorar aquests dos anys de servei. Entre les diverses qüestions que es van tractar, es va valorar la bona recepció per part de les famílies que un ministre no ordenat dirigeixi les exèquies, la bona acollida per part dels feligresos i, finalment, es va valorar la tasca pastoral important que es realitza a través d'aquest servei.

Al final de la reunió, Mn. Aymerich va donar als diferents ministres el nou document firmat pel bisbe que, novament, té una durada de dos anys.

La religiosa Maria Juliana Kanani Kilonzo, escollida priora del Monestir de la Mare de Déu del Carme de Vilafranca del Penedès

El dia 27 de maig passat, al Monestir de la Mare de Déu del Carme, de les Monges Carmelites de Vilafranca del Penedès (Alt Penedès), ha presidit el Capítol d'elecció de priora, representant al bisbe Agustí Cortés, el P. Josep M. Henríquez, osb, delegat episcopal per a la Vida Consagrada amb la presència de Mn. Joan-Pere Pulido, pvre., secretari general i canceller.

Ha resultat escollida, la Gna. Maria Juliana Kanani Kilonzo, observant en tot el que prescriuen el Codi de Dret Canònic, les Constitucions, el Ordinari general i el Cerimonial de l'Orde.

La Gna. Maria Juliana Kanani Kilonzo que ha acceptat aquest servei que

és per a un nou primer trienni, del 2024 al 2027.

El teu donatiu amb un clic

Una manera àgil, ràpida i còmode...

BIZUM
04306

Envia aquest codi a través de l'app mòbil de Bizum i fes un donatiu al Bisbat de Sant Feliu

També pots col·laborar pel canal Dono a mi Iglesia:

<https://www.donoamiglesia.es/san/Home#!/> (en català)

AGENDA

► **Trobada pedagògica «Cafè del divendres».** Divendres 7 de juny, a les 18 h, a la Casa de l'Església (c/ Armenteres 35, de Sant Feliu de Llobregat). Organitza: Delegació d'Ensenyament.

► **Recés a la Casa de Betània.** Diumenge 16 de juny, de 10 a 17.30 h, amb el tema «Movido por vuestro corazón. Cristo, amor y servicio, tú haz lo mismo». Director: fra Francesc Sánchez, ofm cap. (c/ Bonavista 37, Cornellà de Llobregat. Tel. 933 751 102).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1R 17,1-6 / SI 120 / Mt 5,1-12]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. ■ Dimarts [Fets 11,21b-26; 13,1-3 / SI 97 / Mt 10,7-13]. Sant Bernabé, apòstol, company de Pau, nat a Xipre, on morí; sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alicia, vg. cistercenca.

12. ■ Dimecres [1R 18,20-39 / SI 15 / Mt 5,17-19]. Tortosa: □ Santa Maria Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel. de Reus, fund. de les Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; bea-

ta lolanda (o Violant), religiosa franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. □ Dijous [1R 18,41-46 / SI 64 / Mt 5,20-26]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. ■ Divendres [1R 19,9a.11-16 / SI 26 / Mt 5,27-32]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Dissabte [1R 19,19-21 / SI 15 / Mt 5,33-37]. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid,

1809 - València, 1865), vg., fund. de les adoratrius a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.; sant Bernard de Menton, rel.

16. ■ Diumenge vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 17,22-24 / SI 91 / 2Co 5,6-10 / Mc 4,26-34]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, vg.

Diumenge X de durant l'any (B)

COMENTARI

«Tothom que compleix la voluntat de Déu és el meu parent, la meva parenta, la meva mare»

La forma de parlar i d'actuar de Jesús capgira totes les formes de fer habituals entre nosaltres. Un home que predica i al qual no li *ni queda temps per a menjar*: aquest home *ha perdut el seny!* està boig! On s'ha vist un home així! I tirant-les a mal dades, *els mestres de la Llei* l'acusen d'estar endimoniat i això per ells explica per què pot expulsar dimonis (!). Si els dimonis el que volen és entrar dins del cor dels homes i no sortir-ne! És tan absurda aquesta acusació que el mateix Jesús els hi fa veure: *Si un reialme es divideix en faccions que lluiten les unes contra les altres, no pot durar, i si dins d'una família hi ha divisions tampoc no pot durar*. Això ho veiem clarament en els partits polítics o en qualsevol agrupació: dividits estan condemnats a desaparèixer! Per això Jesús ha d'explicar la gran novetat: el que passa és que Jesús ha vingut a instaurar una nova relació entre Déu i els homes, tan nova, que ens estranya a nosaltres mateixos. *Qui són la meva mare i els meus parents?* Nosaltres diríem que els de carn. Però Jesús diu: *Aquests són la meva mare i els meus familiars: tothom qui compleix la voluntat de Déu és el meu parent, la meva parenta, la meva mare*. Evidentment sabem que l'única que ha complert plenament la voluntat del Pare és Maria. Per això ella es Mare per un doble títol: per haver-lo engendrat en el cos però sobretot en el seu esperit; abans en l'esperit que en el cos. I Pau ens fa veure també les coses d'una altra manera: *El nostre cos que és la casa de Déu a la terra serà destruït, però sabem que tenim al cel un altre edifici, obra de Déu no fet de mà d'homes, etern*. La perspectiva cristiana ho capgira tot. Ho veiem en la primera lectura: després del pecat d'Adam i Eva, els primers pares no moren com Déu els hi havia dir: *El dia que en mengis tingués per cert que moriràs*. Al contrari, Déu anuncia la victòria del llinatge de la dona, que és Jesús, sobre el llinatge de la serp, Satanàs. És el que fa Jesús a l'evangeli. I el que vol és que vencem també el mal, com ell.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 3,9-15)

Després que l'home hagué menjat el fruit de l'arbre, el Senyor-Déu el cridà i li digué: «On ets?» Ell li respongué: «He sentit que us passejàveu pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat.» Li digué el Senyor-Déu: «Qui t'ha fet saber que anaves nu? ¿És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?» L'home li digué: «La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i n'he menjat.» El Senyor-Déu digué a la dona: «Per què ho has fet, això?» Ella li respongué: «És que la serp m'ha enganyat.» El Senyor-Déu digué a la serp: «Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegaràs sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigueu enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap i tu l'atacaràs al taló.»

▶ Salm responsorial (129)

R. *Són del Senyor l'amor fidel la redempció generosa.*

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 4,13-5,1)

Germans, l'Escriptura diu: «Em sento ple de fe, i per això he parlat.» Nosaltres, doncs, que tenim el mateix Esperit de la fe, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és ben bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent, farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria. Per això no ens desanimem. És veritat que la vida d'homes que vivim per fora es va consumint, però la que vivim dins nostre es va renovant cada dia, perquè el pes lleuger del que ara sofim, i que dura tan poc, va acumulant un pes incomparable de glòria que durarà sempre. I nosaltres no apuntem a això que veiem, sinó a allò que no veiem, perquè les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre. El nostre cos, que és la casa i el tabernacle de Déu a la terra, serà destruït, però sabem que tenim al cel un altre edifici, un temple que és obra de Déu, no fet de mà d'homes, etern.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 3,20-35)

En aquell temps, Jesús entrà a casa amb els deixebles, i tornà a reunir-s'hi tanta gent que no els quedava temps ni de menjar. Quan els seus sentiren dir el que feia hi anaren per endur-se'l, perquè deien que havia perdut el seny. Per altra banda, els mestres de la Llei que havien vingut de Jerusalem deien que estava posseït per Beelzebul, i que treia els dimonis pel poder del rei dels dimonis. Jesús els cridà i els rebatia valent-se de paràboles. Els deia: «Com pot ser que Satanàs vulgui treure fora Satanàs? Si un reialme es divideix en faccions que lluiten les unes contra les altres no pot durar gaire temps. I si dins d'una família hi ha divisions, tampoc no pot durar. Igualment, si el regne de Satanàs s'ha dividit en faccions que lluiten entre elles ja no se sosté: no pot pas durar. A casa d'un guerrier valent ningú no pot penetrar-hi per prendre-li el que té sense encadenar-lo abans; només així li podrà saquejar la casa. Us ho dic amb tota veritat: Per més pecats que un home cometés i per més blasfèmies que proferís, Déu està disposat a perdonar-lo, però el qui injuria l'Esperit Sant, Déu no el perdonarà mai i sempre serà reu del seu pecat.» Jesús va fer aquesta afirmació perquè deien que tenia un esperit maligne. Després arribà la seva mare amb els seus familiars, i de fora estant el fan cridar. La gent que seia al voltant d'ell li diu: «La vostra mare i els vostres parents són aquí fora, que us volen veure.» Ell els respon: «Qui són la meva mare i els meus parents?» Llavors mirant els que seien tot al voltant, diu: «Aquests són la meva mare i els meus familiars: tothom qui compleix la voluntat de Déu és el meu parent, la meva parenta, la meva mare.»

▶ Lectura del libro del Génesis (Gén 3,9-15)

Cuando Adán comió del árbol, el Señor Dios lo llamó y le dijo: «¿Dónde estás?». Él contestó: «Oí tu ruido en el jardín, me dio miedo, porque estaba desnudo, y me escondí». El Señor Dios le replicó: «¿Quién te informó de que estabas desnudo?, ¿es que has comido del árbol del que te prohibí comer?». Adán respondió: «La mujer que me diste como compañera me ofreció del fruto y comí». El Señor Dios dijo a la mujer: «¿Qué has hecho?». La mujer respondió: «La serpiente me sedujo y comí». El Señor Dios dijo a la serpiente: «Por haber hecho eso, maldita tú entre todo el ganado y todas las fieras del campo; te arrastrarás sobre el vientre y comerás polvo toda tu vida; pongo hostilidad entre ti y la mujer, entre tu descendencia y su descendencia; esta te aplastará la cabeza cuando tú la hieras en el talón».

▶ Salmo responsorial (129)

R. *Del Señor viene la misericordia, la redención copiosa.*

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 4,13-5,1)

Hermanos: Teniendo el mismo espíritu de fe, según lo que está escrito: «Creí, por eso hablé», también nosotros creemos y por eso hablamos, sabiendo que quien resucitó al Señor Jesús también nos resucitará a nosotros con Jesús y nos presentará con vosotros ante él. Pues todo esto es para vuestro bien, a fin de que cuantos más reciban la gracia, mayor sea el agradecimiento, para gloria de Dios. Por eso, no nos acobardamos, sino que, aun cuando nuestro hombre exterior se vaya desmoronando, nuestro hombre interior se va renovando día a día. Pues la leve tribulación presente nos proporciona una inmensa e incalculable carga de gloria, ya que no nos fijamos en lo que se ve, sino en lo que no se ve; en efecto, lo que se ve es transitorio; lo que no se ve es eterno. Porque sabemos que, si se destruye esta nuestra morada terrena, tenemos un sólido edificio que viene de Dios, una morada que no ha sido construida por manos humanas, es eterna y está en los cielos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 3,20-35)

En aquel tiempo, Jesús llegó a casa con sus discípulos y de nuevo se juntó tanta gente que no los dejaban ni comer. Al enterarse su familia, vinieron a llevárselo. Porque se decía que estaba fuera de sí. Y los escribas que habían bajado de Jerusalén decían: «Tiene dentro a Belzebú y expulsa a los demonios con el poder del jefe de los demonios».

Él los invitó a acercarse y les hablaba en parábolas: «¿Cómo va a echar Satanás a Satanás? Un reino dividido internamente no puede subsistir; una familia dividida no puede subsistir. Si Satanás se rebela contra sí mismo, para hacerse la guerra, no puede subsistir, está perdido. Nadie puede meterse en casa de un hombre forzudo para arramblar con su ajuar, si primero no lo ata; entonces podrá arramblar con la casa.

En verdad os digo, todo se les podrá perdonar a los hombres: los pecados y cualquier blasfemia que digan; pero el que blasfeme contra el Espíritu Santo no tendrá perdón jamás, cargará con su pecado para siempre». Se refería a los que decían que tenía dentro un espíritu inmundo.

Llegan su madre y sus hermanos y, desde fuera, lo mandaron llamar. La gente que tenía sentada alrededor le dice: «Mira, tu madre y tus hermanos y tus hermanas están fuera y te buscan». Él les pregunta: «¿Quiénes son mi madre y mis hermanos?». Y mirando a los que estaban sentados alrededor, dice: «Estos son mi madre y mis hermanos. El que haga la voluntad de Dios, ese es mi hermano y mi hermana y mi madre».